U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. J. V.,** zastoupen Mgr. Janem Kostkou, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2011, č. j. 9 Ca 269/2008 – 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce Ing. J. V. se kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2011, č. j. 9 Ca 269/2008 – 54 a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 25. 5. 2011, č. j. 9 Ca 269/2008 – 54, zamítl jako nedůvodnou žalobu Ing. J. V., kterou se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 2. 5. 2008, č. j. 6792/08-1100-102079, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 10 ze dne 12. 6. 2007, č. j. 235021/07/010522/7226, jímž byla žalobci stanovena za zdaňovací období roku 2002 daň z příjmů fyzických osob.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Žalované finanční ředitelství se ke kasační stížnosti nevyjádřilo.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost Ing. J. V. je třeba odmítnout pro opožděnost.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.

Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2011, č. j. 9 Ca 269/2008 - 54, byl doručen zástupci stěžovatele advokátovi Mgr. Janu Kostkovi do vlastních rukou v pondělí dne 22. 8. 2011. O této skutečnosti bez jakýchkoliv pochybností svědčí doručenka do vlastních rukou na č. l. 69 spisu, která je podepsána zástupcem stěžovatele. Stěžovatel byl v tomto rozsudku současně řádně poučen o možnosti podat proti němu kasační stížnost, a to ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku. Lhůta k podání kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku proto skončila uplynutím pondělí dne 5. 9. 2011, které bylo posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti (tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit). Stěžovatel, resp. jeho zástupce však předal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2011, č. j. 9 Ca 269/2008 - 54, k poštovní přepravě až v úterý dne 6. 9. 2011 (č. l. 84 spisu), tedy po uplynutí lhůty k jejímu podání, která byla následně doručena městskému soudu dne 8. 9. 2011. Kasační stížnost stěžovatele tak byla podána zjevně po uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, jejíž zmeškání nelze prominout (§ 106 odst. 2 poslední věty s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů usnesením odmítl kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze dne 25. 5. 2011, č. j. 9 Ca 269/2008 - 54, jako opožděně podanou [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s.].

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. listopadu 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček

předseda senátu